SENTINELA

ANUL II, Nr. 34
10 August 1941

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
B-dul Lascăr Catargiu, 31 – Bucureşti
TELEFON: 2.28.27. – 2.08.96.

OSTAŞII ROMÂNI SALUTĂ BRAVURA CAMARAZILOR GERMANI

Pe câmpul de luptă s'a sfinţit pentru veşnicie frăţia de arme între soldaţii români şi luptătorii germani. Cot la cot, zi şi noapte au luptat şi s'au cunoscut. Mulţumită vitejiei lor, fiara bolşevică a fost răpusă, iar fraţii basarabeni şi bucovineni au fost mântuiţi de urgie.

Salutăm astăzi în bravura ostaşilor germani cele mai frumoase fapte de arme a căror faimă s'a înscris deapururea în istoria lumii.

Trăiască frăţia de arme germano-română!

„SENTINELA"

Dreptatea s'a făcut!

Iată dar, că dreptatea s'a făcut.

Străbunul pământ al Basarabiei a fost curăţit de orice urmă a cutropitorilor bolşevici, după cum de curând din vesela grădină a Bucovinei fusese stârpită orice buruiană străină.

Astăzi vieaţa românească îşi reia cursul ei liber şi măreţ pe meleagurile sfinte dintre Prutul nostru şi Nistru, care este şi el tot al nostru, de când lumea.

Astăzi din nou şi pentru totdeauna, pe zidurile vechi ale cetăţilor voevodale din răsărit fâlfâie mândrul nostru tricolor.

Azi, urmaşii arcaşilor lui Ştefan cel Mare se bucură laolaltă cu întregul neam românesc de izbânda cea mare a noastră.

Bucovina şi Basarabia au fost readuse la sânul dulce al Patriei Mume, întregită astăzi pentru totdeauna în răsărit.

S'a făcut dreptate!...

Este dreptatea lui Dumnezeu care nu putea îngădui mai departe stăpânirea iadului bolşevic peste un pământ român şi creştin. Este dreptatea braţului şi sufletului flăcăilor noştri bravi, care au scrâşnit atâta din dinţi în dor de răzbunare şi care nu mai puteau răbda continuarea umilirii de acum un an.

Este dreptatea scrisă în cartea sorţii acestui neam, dreptate în care am crezut şi pe care am aşteptat-o.

Şi ne-am făcut dreptate cu credinţa noastră, cu arma noastră, cu braţul nostru, cu sufletul nostru.

Multe temeiuri de mândrie are acest neam, care a scris cu sânge glorioase pagini de vitejie întru apărarea patriei şi a credinţei!

In calea tuturor răutăţilor, în drumul tuturor năvălirilor potopitoare, de aproape două mii de ani, noi am fost zidul de care barbarii s'au izbit, sfărâmându-şi capul.

Noi am fost sentinela Europei în acest răsărit furtunos. La adăpostul pavezei noastre, apusul a trăit şi-a construit în linişte.

Piepturile şi braţele româneşti dela Dunăre, au stăvilit totdeauna barbaria şi prăpădul, bezna şi durerea de iad, oridecâteori, Europa a fost ameninţată.

Pe calea împlinirii acestei soarte ne-am depănat cea mai sbuciumată, dar cea mai glorioasă vieaţă din câte au trăit vreodată neamurile lumii.

Şi azi, neamul românesc are aceeaşi înaltă chemare.

El a sfărâmat prin lupta-i românească lanţurile robiei bolşevice, dând fraţilor dragi libertatea şi credinţa, şi onoarea, şi avutul.

El dărâmă acum şandramaua comunistă, prin lupta sfântă contra celor fără cruci şi fără Dumnezeu.

Cot la cot, cu cei mai bravi ostaşi din câţi a pomenit istoria lumii, alături de vitejii soldaţi germani, voinicii noştri ostaşi spulberă cu hotărîre întunericul bolşevic, scot crucea lui Hristos din batjocura noroiului şi o înalţă în altare şi în inimile milioanelor de oameni văduviţi de dreapta şi sfânta credinţă a lui Hristos.

Românii îşi înalţă frunţile, popoarele umilite şi îngenunchiate îşi recapătă libertatea trăirii sub semnul crucii mântuitoare, omenirea răsuflă liniştită şi încrezătoare în ziua de mâine.

Asta este ce-aţi dat României, voi ostaşi români, umăr la umăr cu bravii ostaşi germani.

Ridicaţi din toate piepturile voastre imnuri de slavă lui Dumnezeu, care ne-a dat puterea să câştigăm victoria românească şi creştinească cu care ne mândrim azi.

Inălţaţi-vă sufletele cu nădejde şi credinţă în viitorul glorios al acestui neam.

Fiţi preamăriţi pentru această luptă sfântă, care ne-a lărgit hotarele şi ne-a dat mândria acestor zile glorioase. Cinstită fie jertfa şi slăvită fapta voastră.

Românii vă privesc cu sufletul plin de recunoştinţă şi vă primesc cu toate florile plaiurilor noastre mândre ca pe nişte eroi ce sunteţi.

Cpt. r. GEANTĂ TH.

Suveranul a decorat pe d-l General Ion Antonescu

Prin I. D. Regal Nr. 2.240 din 7 August 1941, M. S. Regele Mihai I a conferit Ordinul militar „Mihai Viteazul" clasa II Generalului de Armată Antonescu Ion, Conducătorul Statului Român şi Comandantul de Căpetenie al Armatei, „pentru modul strălucit cum a pregătit şi condus — în calitate de Căpetenie a Armatelor Româno-Germane — operaţiunile militare care au dus la redobândirea pământului strămoşesc al Basarabiei şi Bucovinei de Nord şi pentru bravura personală arătată în repetate rânduri, dând la faţa locului îndrumări Comandanţilor şi unităţilor din primele linii, îmbărbătându-i prin prezenţa şi exemplul său".

M. S. Regele Mihai I

GERMANII IN BASARABIA

Oştile româno-germane după lupte înverşunate, au înfrânt dârzenia bolşevică şi au cucerit pământul străbunilor, curăţind provincia de buruiana comunistă. Au redat Moldovei dela Nistru, liniştea trebuitoare pentru a se putea îndrepta nelegiuirile sovietice şi barbariile fără închipuire ale vremelnicilor stăpâni.

Oastea română s'a înapoiat la ea acasă. Ostaşii germani au intrat într'un ţinut de care s'au convins că-i în întregime românesc şi au călcat prin regiuni unde mai stăruesc urme de gospodari nemţi.

In Basarabia, până în anul 1940, în partea de miazăzi, au fiinţat numeroase colonii germane, formate din oameni harnici, buni gospodari, supuşi, ascultători, vrednici cetăţeni şi cu deosebite şi alese simţiminte faţă de România, în care se simţiau ca în ţara lor proprie.

Când la 1812, ruşii, după pacea încheiată la Bucureşti, ne-au răpit Basarabia, găsind că ţinutul este cu desăvârşire românesc, au căutat să-i schimbe fiinţa, învrăştând-o cu colonişti, aduşi din toate părţile şi de toate neamurile.

Aşa, din regiunea Varşoviei, au adus la 1814, colonişti nemţi, împroprietărindu-i pe întinsul Bugeagului, pe o întindere de 115.548 desetine. In afară de pământ, li s'au acordat anumite bogate înlesniri, urmărindu-se rusificarea, fără reuşită însă, căci nemţii şi-au păstrat fiinţa etnică şi credinţa, până în ziua când au trebuit să plece.

Coloniştii germani prind loc în sudul Basarabiei şi întemeiază numeroase sate, adevărate orăşele. Dintre acestea amintim: Tarutino, Teplitz, Ferşampenuaz, Arţiz, Berezina, Borodino, Brien, Leipzig, Sărata.

Printr'o muncă stăruitoare şi-o desăvârşită înţelegere gospodărească, aşezările nemţeşti ajung cele mai înfloritoare şi mai bogate din Basarabia. Cu anii ce trec, satele se înmulţesc, cuprinzând cât mai mult loc. Astfel se întemeiază: Guadenthal, Friedenthal, Eigenheim, Hofnungsfeld, Marienfeld, Lichenthal Lozienthal, Hofnungsthal, Şabolat, Blumenthal şi alte aşezări, în partea de miazăzi a Bugeacului, până'n ţărmul Mării Negre.

Când la 1918, Basarabia s'a realipit la Patria veche, am găsit prin judeţele Cetatea-Albă, Tighina şi Ismail, frumoasele sate nemţeşti şi o populaţie cu care, timp de 22 de ani, ne-am împăcat şi ne-am bucurat de toate bunele ei înţelegeri.

Frumoasele gospodării nemţeşti erau un model pentru Basarabia. Când colindai Bugeacul, spre Marea Neagră, satul nemţesc se oblicia de departe, cu uliţele largi, drepte, cu casele mari, la rând, acoperite cu ţiglă roşie, cu anul scris pe acoperiş, să afle călătorul bătrâneţea locuinţei. Adăposturile pentru vite, aşezate sub odăile de locuit, erau ca şi nişte camere pentru oameni. Şi în ogrăzi,: maşini de treerat, semănători, pluguri, vânturători şi toate uneltele agricole, orânduite sub adăposturi, împrejmuite de o curăţenie care îndrăgia privirea.

Regiunea în care trăiau nemţii este cu multe capricii. Când plouă se face o recoltă aşa de bogată de nu ştii unde s'o mai adăposteşti. Uneori însă nu plouă ani de-a-rândul şi atunci pământul nisipos prăpădeşte totul în uscăciunea lui. Foametea străjuia atunci în toate satele, afară de cele nemţeşti. Agricultorii germani, prevăzători, îşi făceau rezerve îndestule, ca să nu ducă lipsă în vremurile grele. Oameni cu chibzuială: de aceea birue în lume!

Iţi era drag să priveşti animalele din coloniile nemţeşti. Vitele albe înfrumuseţau drumurile când se 'ntorceau vara dela păşune. Dar mai ales caii, vestiţii cai de Cetatea Albă, înalţi, voinici, îngrijiţi ca la armată, caii cei mai căutaţi la iarmaroacele săptămânale dela Tarutino, Sărata, Bairamcea...

In afară că nemţii erau neîntrecuţi gospodari, timp de 22 de ani, până 'n anul cel de jale, au fost şi cei mai credincioşi cetăţeni dintre toate naţionalităţile străine ce 'mpestriţau Basarabia. Oameni de ordine şi disciplină, supuşi legiuirilor ţării, iubind stăpânirea românească, germanii au fost naţionalitatea care nu ne-a adus nicio tulburare.

Când s'a răspândit urgia bolşevică, aceşti paşnici cetăţeni au înţeles că nu mai pot rămâne în Basarabia. Şi-au părăsit, cu ochii înlăcrămaţi, ţinuturile unde 22 de ani s'au bucurat de toate libertăţile.

Acum, oştirea germano-română învingătoare a readus Basarabia la matcă. Alături de noi, vitejii germani păşesc pe locurile unde a trăit neamul lor.

Amintirea face s'auzim glasul clopotului cunoscut în satele nemţeşti, când suna pentru adunare.

Il auzim: Vesteşte biruinţa şi frăţia veşnică dintre români şi germani, frăţie închegată prin jertfe.

Cpt. rez. D. IOV

Legătura de arme

Frăţia aceasta de arme care se strânge pe fiecare zi ce trece mai mult, va avea o binefăcătoare pilduire. Oameni căliţi în focul unei biruinţi comune, îşi vor da curând mâinile, amintindu-şi de clipele rare de acum, când fiecare din ele însemnau o primejdie sau o durere. La capătul tuturor va veni însă izbânda. Şi vor ridica atunci, dintre ruini, ca o floare suavă altă lume mai bună şi mai demnă. Amândoi. Căci lecţia învăţată împreună nu se va uita curând. Asemeni înfrăţirea cimentată de ceasurile de faţă. Ne vom întoarce atunci, netăgăduit, cu suflete mai curate şi mai drepte, iar pe drumul bătătorit astăzi, camaradereşte, vor recunoaşte oricât de târziu urmele aceloraşi năzuinţi. Nimic n'are să fie de prisos, nimic zadarnic. Capătul lumii noui care deabia începe, urzind firul ei împletit din suferinţe eroice, are să împletească bucurii necunoscute încă.

S'au regăsit două popoare, două inimi asemănătoare. Poporul german şi poporul român. Frăţia prezentului, udată cu sânge şi cu necruţătoare jertfe, spre acel ideal comun, vorbeşte limpede oricui. Literile de foc şi de glorie care au să însemne veşnicele fapte de arme a amândurora vor fi scrise pe o singură pagină. De acum poporul german şi cel român, nedespărţite, intră pe sub arcada nepărtinitoare şi glorioasă a istoriei, triumfal. Faptele lor prinse în armonia unui cântec sau în legendă, preamărite, au să arate un exemplu luminos celor ce vor veni. Un cântec la fel şi aceeaşi credinţă nezdruncinată. Pe buna temelie a acestui fapt se va putea sprijini dreapta alcătuire viitoare şi sănătoasa orânduire, precum tot pe ea trebue să se reazime marea înălţare a vieţii noastre de Stat. Este şi o chezăşie şi un îndemn.

Deoparte, soldatul german, cu spiritul lui echilibrat şi sănătos, loial şi demn; de alta, soldatul român, străin celor străine de sufletul său, muncitor, răbdător şi bun. Dar mai mult ca toate, la amândoi, spiritul de jertfă şi de sacrificiu. Credinţă temeinică în Dumnezeu şi aprinsă iubire pentru pământul ţării.

Ceeace a şi făcut, din amândoi — ostaşul unic al lumii...

Sergent t. r.
GEORGE DORUL DUMITRESCU

ADOLF HITLER
Conducătorul Marelui Reich

GENERAL ION ANTONESCU
Conducătorul Statului Român

Frăție de arme și suflet

Nu s'a împlinit încă un an... In Octomvrie 1940 cele dintâiu armate de instrucție germane soseau pe pământul românesc, pentru a ne aduce tehnica lor desăvârșită și experiența dobândită în luptele victorioase de pe frontul occidental. Câteva luni, ostașul și ofițerul român, au muncit fără preget, alături de ofițerii și soldații germani — și din această colaborare cotidiană s'a născut camaraderia, stima reciprocă, adevărata frăție de arme...

22 Iunie 1941... Führerul Germaniei, Adolf Hitler, trimite neînvinsa armată germană spre granițele Rusiei, pentru a salva onoarea, civilizația și prosperitatea Europei amenințate de duhul rău al bolșevismului. In aceași dimineață istorică, luând comanda forțelor românogermane de pe frontul oriental, generalul Ion Antonescu, ordonă armatei române să treacă Prutul, pentru a desrobi din robia și silnicia stanilistă două provincii scumpe sufletului românesc, Basarabia și Bucovina.

Din acea clipă, frăția de arme germano-română începută în timp de liniște, de pace, se valorifică sub rafalele de mitralieră ale dușmanului. Nu este situație dificilă, nu există punct de primejdie, în care cei doi colaboratori să nu fie de față, gata să se ajute, să se completeze, să birue sau să moară. Ostași care nu cunosc teama, nici lașitatea, ei se apără reciproc, se acoperă unul pe altul, se sacrifică unul, pentru a scăpa pe celălalt... Fiindcă, mai bine ca oricine, soldații români și germani cunosc codul onoarei; ei știu că biruința nu se cucerește prin egoism de trădare, ci prin sacrificiul de sine și abnegație.

Pe tot întinsul frontului bucovinean și basarabean, cazuri de conlucrare perfectă, de devotament reciproc se pot număra cu sutele. Aici, pionierii germani ridică poduri pentru ca infanteria română să poată trece cursul unui râu; dincolo, geniștii români reparau o șosea pe care aveau să se angajeze după câteva ceasuri arma motorizată germană; ici, artileria română bate cu precizie și repeziciune cuiburile și adăposturile camuflate ale bolșevicilor, pentru a acoperi drumul pionierilor germani, care în grupe răzlețe, se năpusteau asupra cazematelor dușmane pentru a le asvârli în aer cu ocupanți cu tot; dincolo, fruntașul Herman Welther, ostaș sas din oștirea română servește de călăuză soldaților germani, conducându-i noaptea, pe cărările Basarabiei, pe unde soldații români trecuseră cu o zi înainte. Pe acest fruntaș, Herman Welther, l-a întâlnit într'o zi un corespondent de războiu, căpitanul Otto Folberth, „în tranșeele cele mai înaintate ale unei divizii românești, pe malul drept al Prutului". Aici i-a povestit el isprava pe care o făcuse, munca lui de agent de legătură, și ne spune atât de frumos căpitanul Folberth: „ce fericit era Herman Welther că dintr'odată devenise omul cel mai important al companiei sale, căci greu s'ar fi putut face ceva, deoarece germanii nu știau românește, iar românii nu vorbeau nemțește. Și aceeași fericire strălucea în ochii comandantului german, care își încredințase oamenii unei călăuze, mândră de cinstea ce i se făcuse și gata de jertfă"...

Dar nu numai ostașii. Asemeni lor, sătenii și sătencele, preoții și învățătorii basarabeni — într'un cuvânt populația civilă — s'au întrecut să ușureze sarcina ostașilor germani; să le sară în ajutor, la nevoie, chiar cu prețul vieții lor. Preotul Gligor Andrei, dintr'un sat de pe malul Prutului, s'a alăturat, în hainele lui preoțești, armatelor române și germane, și sub focul inamicului — a cărat lăzile cu muniții ale ostașilor. Iar țăranii români dintr'un sat de pe malul Nistrului, sat încă ocupat de bolșevici au alergat în ajutorul unui aviator german care aterizase forțat în apropiere, l-au ascuns, l-au ospătat, l-au îmbrăcat în straie țărănești și l-au adus în rândurile armatelor române.

Sunt câteva exemple, culese din memorie, la întâmplare. Dar cât de grăitoare, cât de emoționante. Ele ne arată că dincolo de frăția de arme, — călită în focul războiului — o altă frăție și-a făcut loc, mai trainică, mai strălucitoare: frăția sufletelor.

Soldat t. r. DRAGUȘANU GH.

Unde ne potrivim

Faptele săvârșite pe frontul de luptă împotriva bolșevicilor de către ostașii noștri, au stârnit admirația lumii. Ziarele germane, italiene, franceze, spaniole și elvețiene, nu contenesc să scoată în văzul tuturor vitejia lor și să povestească isprăvile lor ostășești.

Asta ne umple de mândrie și aduce țării noastre un spor de prestigiu, care nu poate fi trecut cu vederea. Dar lucrul cel mai de preț, vădit în aceste fericite și îmbucurătoare împrejurări este, de bună seamă, prietenia temeinică, născută din frăția noastră de arme cu voinicii ostași ai Germaniei național-socialiste. Prietenia aceasta ne leagă nu numai pentru lupta în comun, pe care o ducem acum în inima țării Sovietelor, până la nimicirea ciumei bolșevice; ea ne leagă și altcum. Căci din jertfa, pe care o aducem împreună, soldați germani și ostași români pentru o cauză sfântă tuturor, am învățat să ne cunoaștem unii pe alții, să ne prețuim și să ne iubim. Popor războinic este poporul german, dar și popor de ordine, de pace și de mari realizări, materiale sau spirituale, a fost totdeauna. Ca și poporul german, neamul românesc a iubit pacea și a muncit spre a produce multe bunuri de folosință omenirii întregi și lui însuși; dar n'a pregetat să lase românul plugul în brazdă, ca să încingă sabia și să mânuiască securea, în toate timpurile și oridecâteori veneau peste noi, sau năzuiau dincolo de ființa noastră, hoardele tuturor semințiilor purtate de vânturile nestatorniciei. Și a stat aici poporul român, strajă neclintită pe seama națiunilor mai mari, mai bogate și mai vechi în civilizație, din Europa toată spre Apus.

Iată în ce ne potrivim așa de minunat, noi germanii și românii. In gândul nostru precumpănește respectul de om și de munca lui, și de viața lui cea de toate zilele. In fapta noastră hotărîtor este îndemnul de bine, acea omenie așa de caracteristic românească de n'are cuvânt potrivit în nicio altă limbă. Războiul pentru noi, ca și pentru soldații marelui Adolf Hitler, nu este pornire haină, nu este câinoasă deslănțuire de pofte josnice, de cucerire pentru cucerire, de jaf pentru jaf și distrugere pentru distrugere. Războiul pentru noi este o misiune sfântă pentru ceea ce nu s'a putut obține altcum, pentru pace și bună înțelegere între oameni, ceea ce în limba germană se chiamă menschenfreundlichkeit și se apropie de vorba noastră românească așa de cuprinzătoare în înțelesuri: omenie. Pentru omenie și pentru dreptate ne luptăm acum cu bolșevicii.

De aceea, frăția de arme româno-germană e așa de rodnică și atât de înălțătoare.

Soldat CUCU I. DUMITRU

Decorarea d-lui General Antonescu

Cartierul General al Fuehrerului comunică:

Cu prilejul eliberării Basarabiei de oprimarea bolșevică, Fuehrerul și Șeful Suprem al Forțelor armate germane a decernat Conducătorului Statului Român și Comandant de Căpetenie al forțelor germane și române, General Ion Antonescu, Crucea de Cavaler al Crucii de Fier.

In acest fel, Fuehrerul a ținut să omagieze fapta de arme importantă care a fost înregistrată în cadrul operațiilor pe frontul de est, faptă de arme care a fost dusă la bun sfârșit sub conducerea bravă și curagioasă a Generalului Ion Antonescu.

Fuehrerul a procedat el însuși la remiterea acestei înalte distincțiuni pe frontul de sud al teatrului de operațiuni militare de pe frontul din răsărit.

Camarazi germani și români citind ziare

Sărbătorirea aviatorilor germani decorați

Camarazi germani.
Ostași români,
Conlucrarea armatelor noastre este un fapt împlinit, fapt care și-a dat fericite rezultate și îmbelșugată roadă.

Această conlucrare s'a făcut simțită pe toate tărâmurile de luptă. Printre ele, unul dintre cele mai izbitoare, mai eroice, pentrucă este semănat cu nenumărate primejdii, care-l fac pe luptător să se joace la fiecare pas cu moartea și la fiecare pas să înfrunte moartea, este aviația.

De aceea, isprăvile aviatorilor mișcă puternic mințile și inimile noastre, iar cei ce le săvârșesc cu nesfârșit dispreț de moarte și nepotolită iubire de țară merită însutită laudă și răsplată înmiită.

Această meritată răsplată și laudă a înfrățit încă odată aripile germane și aripile române, cu prilejul sărbătoririi eroilor aviatori germani, decorați pentru marile lor fapte de arme săvârșite pe cerul României, spre a protegui cerul nostru și independența noastră.

Cu acest prilej, Domnul Ministru al Aerului, General Aviator Jienescu, a rostit o minunată cuvântare sărbătorească. Iată cu ce cuvinte înraripate cinstește Domnia sa faptele aviatorilor germani:

„De treizeci de zile luptați umăr la umăr cu sburătorii români pentru cruce și dreptate. De treizeci de zile rupeți trup din trupul vostru pentru cauza comună. De treizeci de zile bravura voastră și nebiruita voastră voință acoperă țara românească pentru a nu fi pângărită de hidra bolșevică.

Un destin fericit se deschide prin biruința noastră comună.

Biruința voastră este cinstită astăzi de Conducătorul Statului Român, Domnul General Antonescu, care, pentru fapte de arme, vă acordă — în numele Majestății Sale Regelui — virtutea aeronautică și medalia aeronautică.

Intâmplarea fericită face ca această cinstire să se săvârșească pe coasta Mării Negre, Cetatea Tomis, refugiul poetului roman Ovidiu, loc de adevărată latinitate, unde am fost, suntem și vom rămâne, câtă vreme există Dumnezeu în cer și dreptate pe pământ".

Soldați germani,
Ostași români,
Așa răsplătește țara românească și neamul românesc vitejia și curajul.

Urmași adevărați ai celui mai eroic popor din lume, poporul roman, noi știm să prețuim eroismul. Urmași ai celui mai jertfelnic popor de pe lume, poporul dac, noi știm să prețuim sacrificiul și spiritul de jertfă.

De aceea, bravi soldați germani, în numele camarazilor voștri români, ne alăturăm cu bucurie și avânt dreptei și binemeritatei sărbătoriri dela Constanța a neînfricaților aviatori germani.

Și așteptăm cu nerăbdare, camarazi germani, ziua cea mare, în care, pentru neprecupețitul vostru sprijin și ajutor, să vă putem sărbători noi, toți ostașii români, pe voi toți, bravi luptători ai neînvinselor armate germane.

Sergent t. r. VALERIU GRECU

Curajul soldatului german

In cursul luptelor date de elementele blindate la Est de Smolensk, personalul unui singur tun antiear german a nimicit 21 de tancuri sovietice.

Deabia începuseră carele sovietice să-și facă apariția și deși erau la depărtare de peste o mie de metri, tunurile germane le-au și primit cu o ploaie de proiectile. Uriașii de oțel svâcniră odată, apoi se opriră înconjurați de flăcări și fum. Atunci, alte care sovietice începură să coboare pe coastă, pe un front întins, înaintând pe câmpie.

Neturburat, ca și cum ar fi fost vorba de o simplă operație pe un câmp de manevră, ochitorul tunului german împroșcă unul după altul carele inamice, cu focul său precis.

Puțin după aceea, terenul din fața liniilor germane era acoperit cu epavele a 18 care inamice, fumegânde.

Deodată, alte trei care sovietice, de cel mai mare tonaj, țâșniră de pe creasta colinei, încercând să acopere tot sectorul cu focul lor.

Cu același calm și cu aceeași siguranță de tir, servanții tunului antiear german primiră și pe acești monștri de oțel, spărgându-le blindajul lor foarte gros.

Nori de fum începură să iasă în valuri și apoi limbi de foc, dovedind că le fuseseră atinse rezervoarele de benzină și făcuseră explozie.

Schimbarea cea mare

La 29 Iunie, în ziua Sf. Apostolii Petru și Pavel, din anul 1940, am trecut Prutul, la Reni, în sudul Basarabiei, spre Galați. Eram învinși. Compania mea care aparținea unui batalion motorizat, a fost trimisă încă odată înapoi, și pe drumul spre interiorul Basarabiei am fost dezarmați de trupele sovietice, jefuiți de tot armamentul, împotriva tuturor aranjamentelor dintre guvernul român și cel sovietic.

Nu ni s'a dat ocazia să ne arătăm ceea ce putem în luptă și să ne probăm armele noastre. Nu ne-au învins niciun dușman pe câmpul de luptă, totuși eram învinși.

Fiecare simțea acest lucru, dela ofițer până la soldat. Suferеam cu toții această povară.

In această situație am trecut podul peste Prut, ale cărui arcade numeroase treceau peste apele care se vărsau în Dunăre.

In urma noastră au rămas locuitorii, atât de prietenoși din sudul Basarabiei, unde noi împărțisem, ultima bucată de pâine cu ei, și dela ei. Ei rămâneau în necunoscut și așteptau cu spaimă, introducerea sistemului sovietic, care trebuia „să-i fericească". In retragerea noastră, n'am simțit decât râsul sarcastic al jidanilor, care nădăjduiau la o vieață mai bună sub noul regim. In urma noastră rămâneau câmpurile basarabene cu recoltele-i bogate, care așteptau culesul.

Aceasta era situația și atmosfera în ziua de Sf. Petru și Pavel, a anului 1940. Armata română era amenințată de dezordine, Statul român era amenințat cu dezastrul, poporul român era în preajma decadenței. Vinovatul acestei situații nu era armata și nici conducerea ei, ci numai regimul politic. Guvernele trecute n'au ținut socoteala de evoluția continentului nostru. Erau lipsite de orice elasticitate pentru a putea să se adapteze noilor idei răspândite în ultima vreme, așa că nu era de mirare că odată cu Europa, care cădea în abis, România era amenințată să se prăbușească în gol. Regimul politic, care era vinovat de această situație, a fost măturat imediat, când a cedat teritoriul Basarabiei și al Bucovinei de Nord. Generalul Ion Antonescu, împreună cu Regele Mihai I, au luat conducerea țării, pentru a salva ceea ce mai era de salvat. Dela început a pășit pe drumuri care n'au putut fi recunoscute de inaintații săi, drum care trecea prin Berlin, drum care trebuia să asigure, grație lui Adolf Hitler, conducătorul poporului german, viitor mai bun pentru România.

Generalul Antonescu a pășit pe acest drum cu credință, iar Adolf Hitler a recunoscut, în mai multe rânduri, fidelitatea sa. Că acest drum a fost cel adevărat, nu poate nega nimeni, fiindcă rezultatul este prea cunoscut și prea convingător pentru toată lumea.

Acum un an stăteam desnădăjduiți la malurile Prutului. Astăzi trupele româno-germane, sub conducerea supremă a Generalului Antonescu au intrat în Basarabia, într'un atac eroic. Această provincie, împreună cu Bucovina, au fost încorporate iarăși României.

Populația acestor provincii a fost eliberată de jugul străin, de trupele aliate, care înaintează peste Nistru, pe teritoriul Rusiei Sovietice.

Clopotele de Duminică ale Bucovinei, răsună din nou, prin văile provinciei, iar recolta câmpurilor basarabene este strânsă cu bucurie.

Schimbarea cea mare a patriei noastre, România, s'a înfăptuit într'un an de colaborare cu Germania. Lupta care se duce astăzi, pe frontul de Est, este o luptă pentru apărarea culturii și civilizație europene, împotriva bolșevismului barbar.

Serg. t. r. WALTER EHRMANN

Scrisoarea unui rănit către soția lui

Dela Izvoare-ți scriu cu drag
Că, la al patrulea atac,
Avui rănit piciorul stâng
De-o schijă de obuz nătâng.
Am patru găuri în picior,
Dar nu te teme, că nu mor.
Mai am trei, la piciorul drept,
Dar trag nădejdea să mă'ndrept.
De mine nu te'ngrijora,
Nici te gândi, iubita mea.
Ai grijă de gospodărie
Că eu stau stâlp la datorie
Să scap țara de prăpăd.
Mi-i dor de voi ca să vă văd.
Ce face, scumpa noastră Vică?
Mi-i dor de biata, mititică,
Și de Valeriu, băetanu...
O fi mare-acum, sărmanu?....
Să crească mare și vârtos,
Să fie țării de folos.
Mi-i dor de tata și de mama
Care-au rămas să icie sama
Cu bunul Dumnezeu de sus,
De toate, de când eu m'am dus:
De tine, de copii, de cal.
Acuma eu sunt într'un spital
Cu capul gol și în cămașă
Ca un copil micuț din fașă
Să nu te miri cum azi sunt eu,
Că toate's dela Dumnezeu
Să mulțumești în capul tău
Că n'am pățit ceva mai rău...
Și or să treacă astea toate
C'așa au fost, se vede, date.
Românu-i dat, Român să fie.
Brav, neclintit la datorie
Așa cum spune jurământul,
Să-și apere, viteaz, pământul
De-ar da bunul Dumnezeu,
Ca într'o bună zi și eu
Incă odată să mă 'ndrept
Și să mai iau Rusul de piept
Precum în carte e scrisoare
Să fac o Românie Mare.

Caporal COJOC MIHAI
Dintr'un Reg. de Vânători.

Infanteriști germani înaintând în Ucraina

„Ne-a ajutat tot satul..."

— Ce povestește un reporter de războiu german —

Una din dovezile cele mai isbitoare a modului cum țăranii români — cei rămași acasă — înțeleg să contribue cu mijloacele lor la marea luptă a aliaților împotriva bolșevismului, ne-o arată reporterul de războiu, german, H. Hempelmann. Se vede din această scurtă relatare, cât de adâncă este conștiința împlinirii datoriei și cât de minunată s'a păstrat în țărănimea noastră acel spirit de „a sări la nevoie", de „a da o mână de ajutor", de „a pune umărul" acolo unde trebue.

Reporterul german mergea cu mai mulți camarazi, într'un automobil, pentru îndeplinirea misiunii sale. Iată-i ajunși la un pod. In fața lui se află o pancartă cu inscripția în limba română: „pod slab!". Șofeurul german, care și-a însușit măcar atâtea cunoștințe în limba noastră, știe ce înseamnă cuvintele „pod slab!". Numai că, nu mai era propriu zis un pod slab, ci un pod fantomă, fiindcă apele îl luaseră aproape cu totul și nu mai rămăseseră din el decât câteva traverse și pilonii.

Cei din mașină se hotărăsc atunci să treacă prin apă.

Dar automobilul se oprește. Roțile din spate (așa cum se vede în clișeul alăturat), intraseră mult în nisip, până deasupra osiei, în apă. Se învârtesc furtunos, dar nu pot înainta nici cu un milimetru. Nu fac altceva decât să pătrundă și mai mult în nisip.

Dar să lăsăm pe însuși reporterul german să povestească:

— „Toți ne dăm jos să ajutăm. Poate vom putea urni mașina! Automobilul însă se afundă tot mai mult. Apa intră pretutindeni. Cu toate străduințele noastre, nu reușim nici măcar s'o mișcăm din loc. Scoatem casmalele și ne punem pe lucru. Nu ajutăm prea mult.

„Ce e de făcut?

„Copiii de țărani, desculți, au venit în grabă să privească mașina împotmolită. Se uită cu ochi vioi, ca la un spectacol.

„Iată că sosește un țăran cu doi cai. El e salvatorul nostru! Ii spuseseră pe semne copiii în ce nevoie ne aflam, sau poate văzuse el însuși.

„Caii sunt înhămați la mașină. Trag caii din toate puterile, dar mașina se încăpățânează să stea în apă. Caii hrăniți cu benzină se împotrivesc cailor hrăniți cu ovăz. Incetul cu încetul se adună multă populație din sat, în jurul nostru. Iată-i pe băețandri aducând scânduri și grinzi. Facem o nouă încercare cu caii, dar și de data aceasta concursul lor e fără rezultat.

„Iar ne întrebăm ce e de făcut?

„Privirile noastre întrebătoare țin loc de vorbe pentru sătenii din jur. Trebue să ne înhămăm cu toții și să ajutăm să scoatem mașina din nisip și apă.

„Se așează grinzile și scândurile aduse.

„Intenția noastră e repede înțeleasă prin câteva semne.

„Unii din cei de pe mal ridică mașina din noroi, alții trag alături de cai, alții împing.

„In câteva minute, automobilul a trecut hopul".

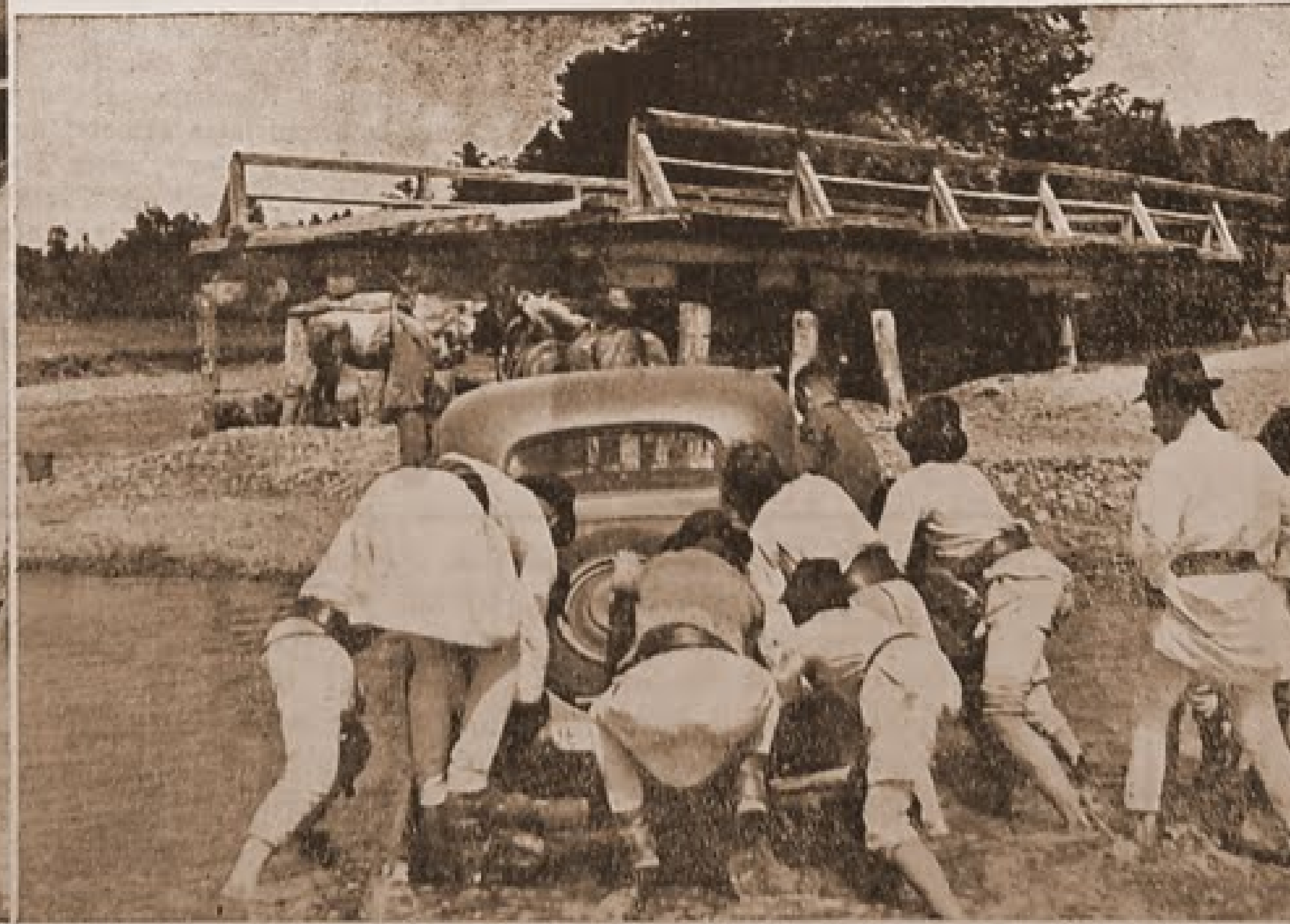
Ajunși pe mal, camarazii germani pot porni mai departe, în uralele întregului sat, care le dăduse ajutor.

— „Ia spuneți, camarazi ai unităților motorizate, întrebă reporterul Hempelmann, de câte ori vi s'a întâmplat ceea ce vă povestesc acum?".

Intr'adevăr, de multe ori sătenii de pe câmp sau din satele lor, au pus umărul și au dat ajutorul lor aliaților. Cu toată dragostea și cu toată voioșia lor românească, conștienți că contribue, în felul lor, la lupta cea mare și ascultând de simțul lor de omenie, care-i caracterizează.

Soldat t. r. IVAȘCU GH.

Vorbe cu tâlc

Cu nădejdea fără muncă
Nu'ți răsare grâu'n luncă,
Dar cu amândouă'n plug,
Umplii lunca de belșug!

Cât de greu ți-ar fi povara,
Să-ți iubești din suflet, țara!

Prizonier bolșevic rănit îngrijit de sanitari germani

Modestia ostașului german

Se zice că modestia care, în limbaj românesc popular mai are și înțelesul de bunăcuviință, este o floare rară. Se mai zice despre ea că este o virtute sădită numai în sufletul făpturilor cu adevărat vrednice, plămădite dintr'un aluat de seamă. Fanfaronul, neisprăvitul, fricosul, trândavul, simte nevoia să se bată cu pumnul în piept, să-și trâmbițeze meritele pe care nu le are, să născocească fapte pe care nu le-a săvârșit și să se grozăvească, spunând: „Știți voi cine sunt eu?" Dimpotrivă, celalt, omul harnic și brav, care nu se dă înlături dela nicio osteneală și nicio primejdie, care își face datoria în orice împrejurare a vieții și care, când patria îi cere s'o slujească, nu pune în cumpănă nimic, omul acesta trece pe lângă semenii lui, cuminte și tăcut, fără mofturi, găsind în cuget că și-a îndeplinit îndatoririle, singura mulțumire și singura răsplată.

Floarea și virtutea aceasta a modestiei se găsește la cheotoarea și în sufletul ostașului german. L'ați văzut și l'am văzut cu toții, în oraș și pe front, măsurat în purtări, liniștit și senin. Nimic în ținuta lui nu caută să fie bătător la ochi. Oriunde s'ar găsi, arată o cumpănire, o cumințenie care este în același timp o lecție și o mustrare pentru lumea cealaltă, a gălăgioșilor și a lăudăroșilor.

Cu toate acestea, ostașul pe care îl vedem aparține unei patrii pretutindeni biruitoare. Patria lui a dat de-a-lungul veacurilor cei mai mari înțelepți și făuritori de frumos, cei mai viteji soldați. Insuși el, ostașul acesta, e un brav și un biruitor. A luptat în Polonia, în Belgia, în Franța, în Norvegia, în Iugoslavia, în Grecia. Luptă acum în contra bolșevismului. S'a încleștat cu atâți dușmani ai țării și-ai credințelor lui, a căzut rănit, s'a însănătoșit și iarăși a luptat. Pentru vitejia și jertfa lui a fost citat cu laude și-a primit decorații.

Ar fi în dreptul lui, și nimeni nu i-ar lua în nume de rău, să lase a i se citi pe față și a i se ghici în mers și în purtări, că el este Biruitorul. Să treacă mândru, impunător.

Nu! Se înfățișează altfel: în haina Modestiei.

Pentru aceasta, ostașul german a izbutit să câștige, aci și pretutindeni, nu numai respect, dar și iubire.

Sold. PASCU ION

Ostași germani

Cântec ostășesc

Răsună câmpu 'nsângerat, de goarne,
Și iureșul pătrunde pân' la noi,
Flăcăii țării — aleargă să răstoarne
Pentru vecie putredul puhoi.

Și calcă sub opinca oltenească
Pe plaiuri străjuite de români,
Ce-a mai rămas din liota rusească
Din hordele răslețe de păgâni.

Cu moartea 'n față, scăpărând scântei
Aleargă ne 'nfricați peste morminte,
E Dumnezeu alăturea de ei...
Și pentru cruce merg tot înainte.

Lovesc în plin, se luptă vitejește
Pentr'un român se prăvălesc o mie,
Și soarele tot mai senin lucește,
Pe cerul nostru — aprins ca o făclie.

S'a prăvălit și rânjetul de câine
Flăcăi ce sângerați peste hotare,
Prin jertfa voastră România mâine,
Va fi mult mai frumoasă și mai mare.

Cap. t. r. CONSTANTIN SALCIA

Un colaborator german al Regelui Carol I la reorganizarea armatei române

Din clipa când a pășit pe pământul României, Regele Carol I a săvârșit, pe toate tărîmurile, operă innoitoare și consolidatoare.

Cu mână sigură, cu voință neclintită, cu devotament desăvârșit și cu deplina înțelegere a realităților în mijlocul cărora îl așezase soarta, tânărul prinț german, crescut la școala muncii și disciplinei, a purces la conducerea destinelor românești.

Soldat în primul rând, El și-a fixat, dintru început, toată atenția asupra reorganizării oștirii, a cărei căpetenie devenise. De altfel, începutul Lui de domnie coincide cu sforțarea tuturor națiunilor de a-și moderniza și întări armata „cea dintâiu instituțiune națională a Țării", cum o caracteriza El, întemeiat pe o convingere puternică. Iar faptului că la una din răscrucele istoriei ei, România s'a putut rezema pe o armată temeinic pregătită, în fruntea căreia s'a aflat un comandant valoros și verificat ca atare, ea si-a putut dobândi neatârnarea, prestigiul, precum și libertatea de a-și face evoluția nestingherită, în împrejurări externe încărcate de primejdii.

Prințul de Hohenzollern-Sigmaringen își dovedise în cadrele armatei prusiene însușirile sale de militar distins, iar în asaltul dela Düppel, în cursul războiului Prusiei împotriva Danemarcei, vitejia și priceperea Sa fuseseră subliniate chiar de marele Moltke. Era deci firesc ca sarcina de ocârmuitor de Stat cu care fusese investit, prin unanima voință a națiunii române, s'o înțeleagă a o împlini atât ca îndrumător politic cât și ca ostaș.

La sosirea în țară a Domnitorului, starea armatei, — a cărei reorganizare o începuse Cuza-Vodă, în colaborare cu ofițeri instructori francezi, — prezenta multe lipsuri.

Partizan al altei doctrine militare, al altor temeiuri de organizare și pătruns că: „roiul armatei este de a educa poporul militărește și de a-l pune în stare să se poată apăra împotriva dușmanilor din afară și dinăuntru", desigur că, în starea de fapt pe care a găsit-o în 1866, nu i-a fost ușor lui Vodă Carol I să purceadă la închegarea oștirei în spiritul și în încadrarea pe care le socotea cele mai potrivite. Că s'a aflat pe drum bun și c'a lucrat cum porunceau interesele Patriei, se va vedea cu prisosință în războiul pentru independență din 1877—1878, când bravura ostașilor noștri a fost susținută de o concepție luminoasă a comandamentului, de pregătirea și utilajul pe care le dobândise tânăra armată a tânărului Suveran, sub semnul directivelor ostășești germane.

Prințul a avut de întâmpinat nenumărate dificultăți la refacerea din temelie a oștirii. A avut de învins rezistențe înăuntru și împotriviri din afară.

Prieten personal cu Regele Wilhelm al Prusiei, El i s'a adresat în vara anului 1868, cerându-i să îngădue unui distins ofițer de stat major german, lt.-colonel von Krenski, să vină pentru câtva timp în România. „E mare nevoe să am la organizația armatei un ofițer vrednic intru ajutor", scria Domnitorul Carol la 1 August 1868, tatălui său prințul Carol-Anton, marele și înțeleptul său sfătuitor pentru binele țării noastre.

Regele Prusiei a permis lui von Krenski să plece în România. Cu sprijinul acestuia se va pune în aplicare noua lege din 1/13 Iunie 1868 pentru organizarea armatei, lege străbătută de spiritul militar german. El va fi un prețios sfetnic pe tărîm ostășesc al Domnitorului, și îndemnător de a se înfăptui o seamă de îmbunătățiri, a căror eficacitate va fi repede resimțită. O atmosferă nouă se creează în oștire. Disciplina și armamentul sunt reînoite. Cadrele ca și trupa încep să prindă conștiința marei lor răspunderi. O armată la nivelul celei europene se înfiripă cu pași repezi.

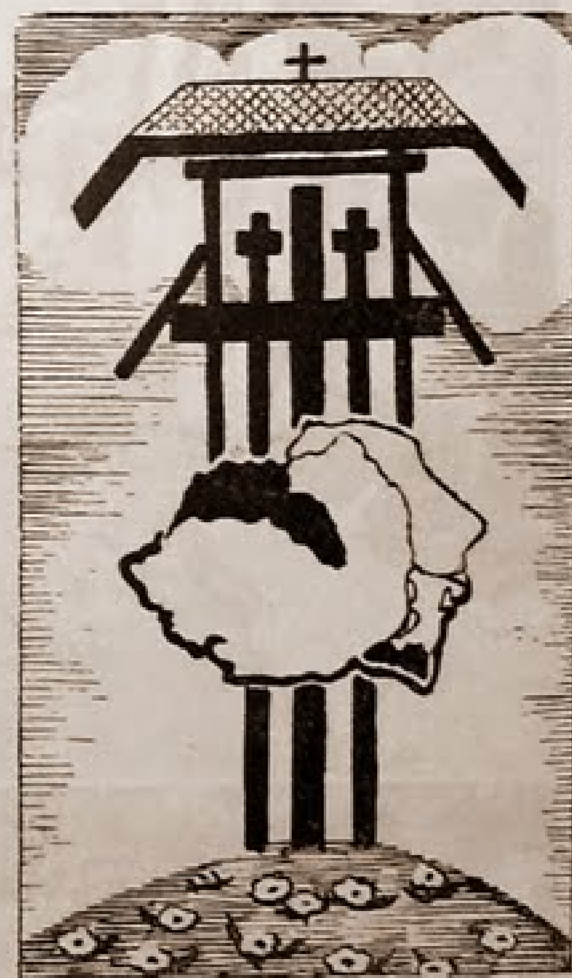
Lt.-colonel von Krenski, ajutat de câțiva colaboratori destoinici și inimoși, își împlinește cu rodnicie misiunea anevoioasă, de totală reașezare a armatei noastre. Contribuția lui a fost hotărîtoare. Sub directa priveghere a Domnitorului, el a pus jaloanele organizării moderne a armatei, ținând seama de toate caracteristicile locale.

Intr'o scrisoare trimisă la 18/30 Ianuarie 1869, regelui Prusiei, prințul sublinia astfel însemnătatea contribuției lt.-colonel von Krenski: „El mi-a făcut multe servicii în puține luni și a săvârșit cea mai mare parte din lucrările pregătitoare pentru punerea în vigoare a nouii legi militare". Și mai departe arată că von Krenski avea însărcinarea ca la Berlin „să se ocupe de unele afaceri privitoare la armata română"

Lt.-colonel von Krenski se rânduește astfel primul sol al puternicei armate germane în țara noastră, al camaraderiei ostășești germano-române care se va desvolta din ce în ce mai vârtos de-a-lungul domniei Intemeetorului României moderne.

A fost de scurtă durată misiunea lui von Krenski, curmată din pricina intrigilor politice, dar ea a lăsat urme adânci, a fost deschizătoare de drum și binefăcătoare prin strălucitele rezultate ce s'au putut înlănțui pe făgașul inițiat de el.

Sold. t. r. VOITEC ȘTEFAN

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.

2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

Pururea mărire ție, oaste mândră a țării mele
De viteji cu suflet mare — și cu vulturi pe drapele.
Sus — pe culmea cea mai 'naltă — sue-ți steagurile toate
Să 'nspăimânte cu-a lor vulturi, bolșevicele mari gloate —
Fă din tricolor — trei flacări — iar tu, foc măreț sub stele,
Suc-ți flacările sfinte, până dincolo de stele.
Nimicește hoarda crudă de sub steagurile roșii,
Să păstrăm pe veci — moșia — cum ne-au fost lăsat strămoșii

VASILE MILITARU

Neață a vorbit la radio răniților

Dragi camarazi,

Atenție! Atenție!

Știți voi cine vă vorbește acum? Sunt sigur că nici prin gând nu vă dă!

Ei, na, ghiciți dacă puteți! Număr până la zece! Una, două...,. e?.... trei.... patru...., nimic?.... cinci... șase... aud?... șapte.... haida, haida... opt, nouă... zece!

Nu se poate, nu?

Gândiți-vă atunci fiindcă nu mă puteți vedea la un nas. Da, la un nas ca o furcă sau ca un păstârnac.

Nici acum nu știți cine e? Să nu credeți în niciun caz că e vorba de domnu Tănase ăla care a fost și v'a cântat pe la spitale și spunea atât de frumos că el știe una dela tata: ȚARA, REGELE *și* ARMATA!

Nu e el!

Să mai numărăm până la zece?

E, hai să vă mai dau câteva semnalmente cum scrie în livret colo lângă poză. Mustăți n'are, barba e adusă în sus ca un vârf de opincă și capela o poartă pe-o sprânceană. Pe care sprânceană? He he he! Vreți s'o știți și pasta? Pă dreapta! E băiat bun, zâmbește mereu, are un brici cu care taie dintr'odată zece bolșevici și îi scrie nevesti-sii în fiecare săptămână câte o epistolie.

Cum o cheamă pe nevastă-sa? He he he he! Oților! Cum s'o cheme? Marițica! N'ați auzit voi de Marițica? De cocoana mea și dă Nețișor? Păi aici fraților nu e altul decât soldatul Neață! Neață în carne și oase! Neață ăla cu poznele din Sentinela!

Și să vezi cum: îmi spune ieri don căpitan tocmai când îmi făceam bocancii și mă gândeam să lustruiesc și cățeaua pe țeavă:

— Neață, mă Neață, hai cu mine la București să le spui și tu câteva vorbe răniților.

—Hai domne căpitane, dacă zici mata, cu toate că mi-e cam greu să-mi las camarazii singuri... și apoi la un adică io nu știu să leg nici două vorbe. Nu vorbii așa mai pă lung dăcât odată la vârsta mea de meletar. Când mă însurai cu Marițica, dă mă făcui criță și ținui un discurs la primărie, dă ziseră don pr.-mar: bravaaa! uite la Neață parcă ar fi dipotat! Acu mă sui don căpitan într'o știucă daia dă sboară și mână băiete caii spre București.

Nici n'apucai să-l întreb: păi pă unde mergem domne căpitane că pă cer nu e șoșea națională și mă trezii cu mațele ghem la gură. Și când dau să mă uit jos, nu-l mai văd nici pă Niță Cobilete, nici pă don serjent Ionică Ion și casele, ce să vezi vere, cât gămălia de ac.

— Hait, domne căpitane, domne căpitane, ce ne facem că intrăm în cer și n'am nici măcar bilet de voe! Zic, să lăsăm știuca puțintel și pă dasupra Putineiului să-i arunc o vorbă Mariţichii să știe să-mi facă colivile și să dea de pomană colaci... Credeți c'a fost chip?

Când coborîi la București pă aeroport parcă mergeam fraților pă genunchi și-mi ciuguliseră păsările ficatul.

Merserăm pormă noi pă străzi și pe lângă căsoaie dă nu le vezi acoperișul — că dă atâta uitătură rămăsei cu gâtu înțepenit într'o parte — până aici la Radio dă unde vă ciripesc.

Și don căpitan mă așeză în fața unui băț cu o ceașcă la cap.

— Dă-i drumu, — zise dânsu.

— Păi de ce? — răspunsei io.

— Ca să te audă răniții — zise dumnealui.

— Păi nu văd nici unul care să mă audă — răspunsei io.

— Lasă mă că te aud ei, pă aer!

— O fi, o fi, — făcui io că tot pă aer văzui că venirăm din Basarabia aici — și băgai gura cu curaj în ceașcă.

Și uite că vorbesc și că vă trimet vouă d'aici dragii mei camarazi toată dragostea lui Neață și vă doresc frații mei buni o grabnică însănătoșire, ca să vă bucurați și voi că ați făcut din nou o Românie Mare.

Cât despre bolșevici, lăsați-i pă mine, pă alde Niță Cobilete și pă don sergent Ionică Ion că o să punem să-i latre cățeaua și să le ciuruiască turul pantalonilor până în Iad, acolo unde e locul necuraților.

Și acum, dacă don Căpitan o să mă mai ia și săptămâna viitoare să vă spun ceva la Rodio, o să-mi fac mațele pachet și să mă sui din nou într'o știucă să viu aici să vă vorbesc din ceașcă.

Până atunci iubiți camarazi, soldatul Neață salută vitejia voastră și vă urează la toți sănătate.

GLUME

La instrucție

Sergentul: Deșcă, ce face sentinela când vede că vine schimbul?

— *Soldatul:* Se bucură!

Depinde

— Ce dorești ca băutură: berea, vinul sau țuică:

— Depinde.

— De ce anume?

— De cine plătește!

Vânătorul

— Ei, ai împușcat ceva?

— Da.

— Nu văd unde e?

— La spital.

Ghicitor

— Mămico, vezi pe domnul de colo, caută de o jumătate de ceas 10 lei.

— Da de unde ști asta?

— Pentrucă-i găsii eu!

La școală

Profesorul între elevi: Care din voi știe unde a fost prima înfrângere a lui Napoleon?

Un elev: La pagina 77!...

La fotograf

Fotograful către subofițerul care dorește să se pozeze:

— Cum doriți, bust sau întreg?

— Eu cred c'ar fi mai bine întreg, pentrucă mi-am cumpărat cisme noi...

La judecătorie

— Acuzat, este adevărat că ai călcat cu mașina dumitale până în prezent 5 persoane?

— Nu este adevărat d-le judecător, numai patru.

— Cum asta?

— Pentrucă pe o babă am calcat-o de două ori.

Chiuituri

Mândra 'naltă și voinică
Doarme lângă mămăligă;
Mămăliga corcăie,
Ea doarme de horcăie;
Mămăliga forfotește,
Ea doarme de horcăește;
Mămăl'ga fierbe 'n oală,
Ea cu somnul se omoară.
Când îi pomenesc de furcă,
Își ia țolul și se culcă
Și se 'nvelește cu sacul
Și doarme pân'o ia dracul.

Ghicitori

Buturugă uscată
O ridic încărcată
Și-o cobor descărcată

(Lingura)

Găinușă cu gușă
Plină de cenușă.

(Luleaua).

Intr'un vârf de nuc
Un cap de turc

(Varza)

Scrisoare de mulțumire

(Stalin către Churchill)

Mulțumesc, Churchille dragă, pentru „ajutorul dat“,
Află că armata-mi toată cu bravură a cedat,
Și 'n frânturi, în debandadă, noi fugim pe cât putem,
Spre izbândă, calea 'ntoarsă, c'am făcut pe dracu ghem.

Sper ca s' alungăm cu fuga înspre noi pe inamic,
Până moare cel din urmă ciolovec și bolșevic,
Ș'apoi clica francmazonă, toți ne vom salva frățește,
C' avem tactica-ți de luptă de-a o șterge englezește.

Drept e, n'avem avioane, căci creștinii le-au distrus,
Dar măcar cu parașuta vom zbura cu toți în sus.
Rătăcind răzleț departe de culcușul din Kremlin,
Incolțit de raza crucii, te salută, pa, „Stalin“

THEODOR D. CARAMAN

Pățaniile soldatului Neață

de Neagu Rădulescu

Neață: Ai obosit, frate Friț!

Neață: Stai să-i mai secer și io, frate Friț!

Friț: Uite acolo bruder Neaț!

Neață: Ei, ai văzut? Cine îi puse? Nu știau că sântem noi aici? Ce au căutat, au găsit!

Friț: Și acum bruder Neaț să bem câte un bidon in cinstea noastră! Să facem ca la noi un bruderschaft!

Faptele săptămânii

DIN ȚARĂ

M. S. REGELE și M. S. Regina-Mamă Elena, au vizitat săptămâna trecută răniții din spitalele dela Brașov.

Pretutindeni, Majestățile Lor au împărțit răniților diferite daruri și țigări, aducându-le tot odată cuvinte de îmbărbătare.

D-L GENERAL ANTONESCU, în numele M. S. Regelui, a decorat trei comandanți de mari unități germane, de pe frontul român, cu ordinul Mihai Viteazul, pentru vitejia și curajul de care au dat dovadă în luptele purtate de armata germană, alături de cea română, în Basarabia și Bucovina.

CONDUCĂTORII Secției de propagandă, de pe lângă Marele Cartier General, au organizat la spitalele de răniți din Capitală, o serie de șezători, cu ajutorul artiștilor bucureșteni, pentru ca să descrețească frunțile răniților.

Astfel, una din aceste șezători s'a făcut la Spitalul Elias, unde se găsesc aviatori germani răniți și care au fost foarte mulțumiți de atenția și dragostea cu care sunt îngrijiți.

Altă șezătoare s'a făcut la Spitalul Colentina pentru răniții români.

MINISTERUL Agriculturii a intervenit la Marele Stat-Major, pentru ca oamenii din exploatările agricole, care, deși scutiți de concentrare au fost chemați la unități și se găsesc în zona interioară, să fie desconcentrați, fiind folositori la muncile câmpului.

De asemenea, s'a intervenit și pentru scutirea de mobilizare a personalului ce se va încadra în serviciile Ministerului Agriculturii, în Basarabia și Bucovina.

PRIMELE unități militare italiene, plecate să lupte împotriva bolșevicilor, au și intrat în luptă pe front.

Ascultați în fiecare zi dela 14,20—5,20 „Ora ostașilor la Radio"

DE PESTE HOTARE

TOATE ZIARELE din Germania și Italia scriu despre barbariile și devastările făcute de bolșevici în Basarabia și Bucovina.

400 OFIȚERI norvegieni s'au înrolat în legiunea contra bolșevismului.

LA FOSTELE ambasade sovietice din Berlin și Paris, s'au făcut descoperiri nemaipomenite, care arată cruzimile fără de pereche ale comuniștilor. Bolșevicii dela pomenitele ambasade, aveau odăi de tortură, făcute din oțel, unde își aduceau victimele. In aceste odăi, unde și-a găsit sfârșitul și fostul general rus Kutiepoff, se găseau unelte, anume făcute, pentru tăierea cadavrelor și crematorii (odăi pentru arderea morților).

DIN CAUZA marilor pierderi de material pe care-l are armata sovietică, Stalin a cerut ajutor Statelor-Unite, dar acestea nu-i pot da din cauză că este foarte greu de transportat, așa că bolșevicii se vor alege numai cu făgăduiala.

IN URMA înțelegerii dintre Japonia și Franța, trupele japoneze au ocupat bazele stabilite în Indochina, pentru a fi gata să dea ajutor francezilor în cazul când Indochina ar fi atacată de englezi.

POȘTA SENTINELII

Caporal Dumitrache Vasile. Bună, această strofă:

Românie lucitoare!
La feciori s'a dat semnalul...
Iarăș mândră, iarăș mare
Te dorește Generalul...

Soldat Gh. Ionescu-Vedea. Camarade Vedea, n'am văzut nimic. Mai trimite-ne și om... vedea!

Fruntaș Burlea Ion. Cel care poartă'n armată gradul de fruntaș, trebue să-i citească și să-i cunoască pe cei care au același grad în... literatură: adică pe fruntașii: Eminescu, Vasile Alecsandri, Gh. Coșbuc, Șt. Iosif.

Fruntaș Dumitrescu M. Gheorghe. Articolașul e scris cu îngrijire, dar ar fi mai nimerit într'o gazetă. „Sentinela" e o revistă: o revistă de cultură și educație ostășească; încearcă și altceva.

Sergent Boldeanu Radu, tunar. „Rog redacția, dacă nu găsește bună poezia, să-mi răspundă prin rubrica din ultima pagină". Dar dacă am găsit-o bună? Nu-i așa că ți-o publicăm? In orice caz, din trei strofe trimise, două merg:

Spre oastea înfrățită,
De aprigi luptători
Privesc și gându-mi spune
C'om fi biruitori
Și-oi înjuga plăvanii
Și-am să pornesc la plug
Să ar câmpia toată
Din Nistru până 'n Bug...

Caporal Dragnea Constantin. Foarte frumoase versurile. Le-am cetit cu bucurie deosebită. Le-ai „potrivit" bine: au și sunet dulce 'n ureche, au și tâlc. Iată-le:

Frunză verde de negară
Intr'o bună zi de vară
Iată că veni și ceasul
Să 'ntărim cu toții pasul
Frați Germani și frați Români
Să distrugem pe păgâni
Să ne 'mplinim idealul
In frunte cu Generalul
Și cu Hitler Cancelarul...

Evenimente din războiu

FRONTUL GERMAN DE RĂSĂRIT. Din ultimul comunicat al Comandamentului forțelor armate germane reese că orașul Ostrov a căzut și s'a deschis calea spre Leningrad. Conducătorii sovietici nu mai sunt în măsură să aibă o părere adevărată și sigură asupra frontului lor.

Ținta armatei germane a fost la începutul războiului ca să străpungă așa numita „linie a lui Stalin", fapt care a izbândit pe deplin. Această străpungere s'a făcut în trei puncte, și anume: la Sud de mlaștinele Pripetului; în direcția Smolenskului și la sud de lacul Peipus.

După ce a forțat trecerea fluviului Duena și a ocupat orașele Duenaburg și Riga prin lupte înverșunate și după ce a curățit Letonia de elementele inamice, grupul de armate de sub comanda mareșalului von Loeb, a bătut forțele armate sovietice concentrate în Estonia.

Intr'un asalt îndrăzneț, grupul de armate de sub comanda colonelului-general Busch și grupul blindat al colonelului-general Hoeppener, care opera în același sector, au reușit să sfarme pozițiile, puternic organizate și apărate cu înverșunare, situate la sud de lacul Peipus. Localitățile: Ostrov, Porchov și Pleskau au fost cucerite după o luptă scurtă dar crâncenă. Prin acest rezultat, era acum deschisă posibilitatea unei întoarceri spre nord și ofensiva în direcția Petersburg putea fi deslănțuită.

Cu toată starea proastă a drumurilor și cu toată apărarea înverșunată a inamicului, care impunea trupei sforțări neînchipuite, aripa stângă a forțelor armate germane, înaintând între lacul Hmen și lacul Peipus, a izbutit să pătrundă până la porțile localității Narva, pentru a tăia istmul dintre lacul Peipus și Golful Finlandei.

Grupul de armate al generalului von Kuechler, operând în Estonia, a ocupat mai înâti orașele apărate cu înverșunare Dorpat, Fellin și Pernau; el a zdrobit diviziile inamice în numeroase lupte izolate și a respins pe inamic dincolo de Taps spre nord. Operațiunile acestui grup de armate nu sunt încă terminate. S'au capturat, până în prezent, zeci de mii de prizonieri și sute de tunuri și care de asalt.

La aripa sudică, grupul de armate pus sub comanda superioară a mareșalului von Rundstedt a avut de înfruntat, chiar dela începutul operațiunilor, dificultăți de teren deosebit de mari și rezistența unui inamic care dispunea de o mare superioritate numerică.

Armatele generalului de infanterie von Stuelpnagel și ale mareșalului Reichenau, atacând pe inamic din față, au trebuit să-și croiască drum, prin lupte lungi și foarte crâncene, cu sprijinul grupului blindat de sub comanda colonelului-general von Kleist, până au isbutit să respingă pe adversar și să pătrundă în unghiu până la porțile Kievului, trecând prin Jitomir. Această străpungere, până departe în spatele liniei Stalin, a îngăduit acestor armate să efectueze o întoarcere între Nistru și Nipru și să se îndrepte spre sud, să taie legăturile inamicului cu forțele sale din spate și să înceapă lupta de învăluire care este astăzi în curs de desfășurare. Formațiunile slovace-ungare care luptă alături de forțele armate germane au contribuit și ele la succes.

In vreme ce se desfășurau aceste operațiuni, formațiunile germano-române, puse sub înalta comandă a Generalului Antonescu, au forțat trecerea Prutului, care era apărat cu îndârjire, și au eliberat Basarabia de sub ocupația inamicului, învingând o rezistență extrem de înverșunată și un teren impracticabil.

In centrul frontului de răsărit grupul de armate al generalului von Bock a dobândit victoria în marea bătălie dela Smolensk. Loviturile necruțătoare date armatelor bolșevice au dat acestei bătălii o valoare foarte mare.

Ultimele știri vestesc că la sud de Kiev trupele germane au pătruns în fortificațiile sovietice, nimicind pe bolșevicii din ele. După cum se vede a început o nouă fază de operațiuni pe frontul contra bolșevismului. Forța de rezistență a trupelor sovietice scade pe zi ce trece.

De asemenea, trupele germano-române, comandate de d-l General Ion Antonescu, au obținut în ziua de 5 August noi succese în Ucraina contra bolșevicilor. O brigadă de cavalerie română a capturat numeroase care de luptă, tunuri și un transport sovietic de munițiuni. Bolșevicii au suferit pierderi grave.

Pe fronturile africane s'au dat lupte obișnuite, cu succes din partea trupelor italo-germane.

C. 41.793. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALA, BUCUREȘTI